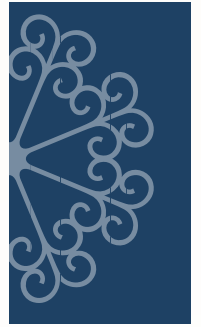

ישיבת מיר ירושלים Yeshivas Mir Yerushalayim

גיליון שבועי
לתלמידי, בוגרי
וידידי ישיבת מיר 483

בית מדרש

פרשת קרח

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	★	☪	
21:05	20:30	19:13	ירושלים
24:03	20:33	19:30	תל אביב
22:43	22:30	20:00	ציריך
22:12	22:03	20:44	וינה
23:14	23:16	21:44	אנטוורפן

דבר הישיבה

מחלוקת לשם שמים

במשנה באבות (פ"ה מ"ז) שנינו "איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים, זו מחלוקת הלל ושמאי. ושאינה לשם שמים, זו מחלוקת קרח וכל עדתו".

בביאור הענין מביא הגאון רבי אביגדר נבנצל שליט"א בשם חמיו מרן המשגיח הגה"צ רבי חיים זאב פינקל זצ"ל, כי עלינו עלינו לדעת כי קרח ועדתו לא היו סתם אנשים פשוטים מן השוק, קרח הלא היה מטועני הארון וזכה לרוח הקודש, ומאתים וחמישים ראשי סנהדראות שנעמדו עמו היו "נשיאי עדה קריאי מועד אנשי שם", כפי שמעיד הכתוב עליהם, הרבה כוונות טובות היו מעורבות במחלוקתם, ובכל אופן משמיעים חז"ל ואומרים איזו היא מחלוקת שאינה לשם שמים, זו מחלוקת קרח וכל עדתו.

והביאור בזה, כי המשנה רצתה להראות עד היכן הדברים מגיעים, לקבוע מהו הגבול שממנו והלאה אין המחלוקת לשם שמים. לשם כך היה עליה להביא דוגמא למחלוקת אשר היא קרובה ביותר ל"שם שמים" - ובכל זאת עדיין איננה לשם שמים, על מנת להדגיש את הגבול הדק העובר ביניהן. אם המשנה נקטה בדוגמא של מחלוקת קרח ועדתו, הרי שזו הדוגמא הקיצונית ביותר, זוהי המחלוקת שהמרחק בינה לבין מחלוקת לשם שמים הוא המועט ביותר.

"הנה הפשטם צורת הישיבה, וקלטתם רוח ורוצן הישיבה, ובוה עשיתם לכם חבורה לילך בעקבות רוח הישיבה, ובכל מקום שאתם נמצאים לקחתם זאת כאילו להיות עם הישיבה בין כתלי הישיבה" (מרן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוויץ זצוק"ל ממיר)

מתורת רבותינו

'מחלוקת איז פייער' - אש!

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי (טז, א).

ויקח קרח - לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה (רש"י).

מרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצ"ל ביאר באופן נורא את חומר ענין המחלוקת, והיה אומר כי המחלוקת היא אש, דהנה, מיסודות תכונת האש הינה שמתפשטת מהרה עם הבערתה, וכל מי שקרב אליה, תיכף נפגע בהתפשטותה. וכן היא המחלוקת, וכלשון ראש הישיבה 'מחלוקת איז פייער' - אש! עם יצירתה מתפשטת היא לכל עבר, וקרוב קרוב קודם, הקרובים אל המחלוקת כלים ראשונים וקל וחומר למי שנוגע בה.

והנה, תכונת ה'אש' שמצינו במחלוקת, היא אף בעונש על המחלוקת. שכן חומר עונש המחלוקת

קורח כוונתו לטובה - על מנת להתקרב אל ה'

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי (טז, א).

ויקח קרח - לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה (רש"י).

להתעלות מתוך קיום מצוות ה' יתברך, ולזה ביקש לעצמו כהונה בכדי להוסיף לעצמו את מצוות שבט הכהונה ועל ידה להתדבק בהקב"ה. אלא שלאחר מכן, חרה לקרח שמשו רבינו ואהרון הגיעו לדרגה גבוהה כל כך בקרבת ה', ומשום כך נעשתה מחלוקת זו למחלוקת שאינה לשם שמים. אך לולי זה, הייתה המחלוקת אהובה לפני המקום ברוך הוא כמחלוקת הלל ושמאי.

והנה למדנו מכאן חידוש דין. דרכי הנהגת האדם בענין מחלוקת, אינם כקיום שאר מצוות. בעוד שבשאר מצוות אמרו חז"ל (סוטה כב, ב): "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה", בענין מחלוקת התחדש, שאדם אינו יכול לעמוד בה אלא אם כוונתו מלכתחילה היא רק לשם שמים ללא כל תערובת של כוונה זרה. ואפילו אם תכלית המחלוקת היא לשם מצוה, ובכדי להתעלות במעלות היראה.

והנה כתב רש"י (במדבר טז, א): "ויקח קרח

שנינו (אבות פ"ה, מ"ז): "כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים, ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים, איזו היא מחלוקת שהיא לשם שמים זו מחלוקת הלל ושמאי, ושאינה לשם שמים זו מחלוקת קרח ועדתו". ואין זה מובן, איזו שייכות יש למחלוקת קרח ועדתו עם מחלוקת הלל ושמאי עד כדי שראו חז"ל להסמיק אותם זו לזו. ביותר יש להבין, וכי החיסרון במחלוקת קרח היה רק במה שלא הייתה שלא לשם שמים בלבד, הלא כל מהותה הייתה עבור מילוי רצונו העצמי של קורח, והרדיפה אחר קנאתו במשה. ומדוע מעמידים זאת חז"ל כמחלוקת שאינה לשם שמים?

ביאר בזה מרן המשגיח רבי ירוחם זצ"ל (דעת תורה ביאורים, במדבר טז א), שענין מחלוקת קורח ועדתו לא היה כפשוטו - לצורך קבלת הנשיאות והכבוד כפי שרגילים להבין. אלא אדרבה, תחילת עניינה של מחלוקת זו הייתה מתוך מצוה גדולה שאינה פחותה ממחלוקת הלל ושמאי - לזכות

מתורת רבותינו

- לקח את עצמו לצד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה וכו' להחזיק במחלוקת", ומבואר בדבריו שעיקר הטענה על קורח הייתה במה

שהחזיק במחלוקת ולא על עצם מה שנחלק עם משה רבינו ועורר על הכהונה. וכפי שביארנו, משום שלא היה פסול כלל בעצם מחלוקת קורח, אלא

הטענה היא על כך שהחזיק במחלוקת למרות שלא היה לו לעשות זאת משום הנגיעות שהיו לו בכך.
שיחות מרן הגרנ"צ - קרח

כשהמחלוקת בעיצומה ואינו מתערב - זוהי חכמה גדולה ויקח קרח וגו' ואון בן פלג בני ראובן (טז, א)

אמרו חז"ל (סנהדרין דף ק"י ע"א) "חכמות נשים בנתה ביתה (משלי יד, א), זו אשתו של און בן פלג", שהצילה את בעלה מן המחלוקת, באמרה לו וכי מה יצא לך מכל המחלוקת הזו, והרי אתה לא תזכה לשררה בשום פנים, ובין אם משה יהיה נשיא או אם קרח יהיה נשיא, אתה בכל מקרה לא תרויח מכך ותישאר במעמדך הנוכחי, ואם כן למה לך להתערב על ריב לא לך.

נשאלת השאלה, מהי החכמה הגדולה כאן אשר עליה אמר הכתוב במשלי "חכמות נשים בנתה ביתה", הלא היא אמרה דברים של טעם, טענתה הרי היא סברא פשוטה שכל אדם מן השורה מבין היטב, כי אל לו להתערב בדבר שלא יביא לו כל תועלת? וביאר מרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצ"ל, אמנם טענה זו פשוטה היא והשכל הישר מחייב לא

להתערב בריב לא לו, אבל בזמן שאש המחלוקת מתלהטת ומכלה כל חלקה טובה, מאבד האדם את עשתונותיו ודעתו מסתלקת ממנו, עד כי אפילו טובתו עצמו אינה עומדת עוד לנגד עיניו, ואם בעת כזו ימצא אדם המושל ברוחו ואינו נסחף באש המחלוקת, ומסוגל לומר דברים נכוחים, הרי זה חכם יקרא.

להיזהר מכוחה של נגיעה

לא חמור אחד מהם נשאתי ולא הרעותי את אחד מהם (טז, טו).

מרן המשגיח רבי ירוחם הלוי ליבוביץ היה אומה: צא ולמד עד כמה חייב אדם להעביר כל מעשיו בכור המבחן. הנה כשטענו אותם רשעים, דתן ואבירם, נגד משה רבינו "כי תשתרר עלינו גם השתרר", לא ביטל משה רבינו את טענתם, אלא בחן עצמו היטב

היטב. ורק לאחר בחינה מדוקדקת אמר: "לא חמור אחד מהם נשאתי", ואמרו חז"ל: כשהלכתי והרכבתי את אשתי ואת בני על החמור, והיה לי ליטול אותם החמור משלהם, לא נטלתי אלא משלי. משמע מכאן שאילו היה לוקח מהם חמור אחד

כשהלך לפדותם, כבר אין אנו יודעים מה היתה מסקנתו של משה רבינו על עצמו. הרי שאפילו מול טענת אותם רשעים, בחן משה את מעשיו, עד שהגיע למסקנה שאין בהם כל פעולה של שררה.

חכמה ומוסר

מבאר רבותינו

כוחה של ליצנות

ויקח קרח וגו' חמשים ומאתים נשיאי עדה קראי מועד אנשי שם (טז, א-ב).

דרש מרן ראש הישיבה הגרנ"צ פינקל זצ"ל:

הנה מלבד קרח, נשתתפו במחלוקת זו שאר ראשי סנהדראות, ולא מדובר באדם אחד ולא שנים אלא במאתים וחמישים ראשי סנהדראות חשובים עד מאוד! כל אלו נפלו ברשתו של קרח. ויש להתבונן היאך ייתכן שנשלו בדבר כל כך הרבה צדיקים. ובפרט, שקודם לטענות קורח לא היה מי שערער על מנהיגותו של משה רבינו ועל הכהונה, וכפי שמצינו בדברי חז"ל (עיין רש"י במדבר טו, א): "ומה ראה קרח לחלוק עם משה נתקנא על נשיאותו של אליצפן בן עוזיאל, וכו' אמר קרח וכו' הריני חולק עליו ומבטל את דבריו. מה עשה עמד וכנס ר"נ ראשי סנהדראות רובן משבט ראובן שכיניו וכו' והלבישו טליתות שכולן תכלת, באו ועמדו לפני משה, אמרו לו: 'טלית שכולה של תכלת חייבת בציצית או פטורה; וכו' ועי"ש.

סנהדראות! וכן מצינו בחז"ל (ילקוט"ש במדבר טז, רמז תשנ): "ובמושב לצים לא ישב" (תהילים א, א) - זה קרח שהיה מתלוצץ על משה ואהרן. מעשה כינס עליהם כל הקהל וכו' התחיל לומר לפנייהם דברי ליצנות, אמר להן: 'אלמנה אחת היתה בשכנותי ועמה שתי נערות יתומות והיה לה שדה אחת, באת לחרוש אמר לה משה: 'לא תחרוש בשור ובחמור יחדו' (דברים כב, ט), באת לזרוע אמר לה: 'שדך לא תזרע כלאים' (ויקרא יט, יט), באת לקצור ולעשות ערימה אמר: 'הניחו לקט שכחה ופאה; באת לעשות גורן אמר לה: 'תני תרומה ומעשר ראשון ומעשר שני; הצדיקה עליה את הדין ונתנה לו, מה עשה עמדה ומכרה את השדה, ולקחה שתי כבשות כדי ללבוש גיזותיהן וליהנות מפירותיהן. כיון שילדו בא אהרן ואמר לה: 'תני לי את הבכורות' וכו' הצדיקה עליה את הדין ונתנה לו את הולדות, הגיע זמן גזיזה וגזזה אותן. אמר לה: 'תני לי ראשית הגז' וכו' אמרה: 'אין בי כח לעמוד באיש הזה הריני שוחטתן ואוכלתן, כיון ששחטה אמר לה: 'תני לי הזרוע והלחיים והקיבה; אמרה: 'אפילו אחר ששחטתי אותן לא נצלתי מידו, ואמרה: 'הרי הן עלי חרם' אמר לה: 'כולו שלי הוא; שכך אמר הקב"ה (במדבר יח, יז): 'כל חרם בישראל לך יהיה; נטל והלך לו והניחה בוכה היא עם שתי בנותיה'.

את ליבם של מאתים וחמישים ראשי סנהדראות ושאר כל עדתו. כח הליצנות הוא איום ונורא. אפילו חכמים ופקחים וראשי נשיאי העדה, לא יכולים לעמוד בפניה, היא מסיחה את הדעת, מבלבלת את המחשבה ומקלקלת כל דבר טוב. את ענין זה ידע קורח היטב בפקחותו, ולכך השתמש באותה ליצנות אף שלא הייתה כל טענה אמיתית כנגד משה רבינו. הוא הצליח 'לקחת' את כל המצוות, לבלבל אותם יחד באותו סיפור על אשה אומללה, ולעשות מזה 'שטיקל' ונאום שלם בפני כלל ישראל. אלו נזקים ואסונות אפשר לעשות עם ליצנות אחת. קורח הצליח להפיל את כולם לשאול תחתית, עד שמרדו בה' ובתורתו, ואיבדו את כל עולמם ברגע אחד.

יש כאלו שמחליפים בין ליצנות לשמחה. ובודאי שאין כוונת התורה שאדם ילך ויסתובב מתוך עצבות. עבודת ה' צריכה להיות מתוך שמחה וכפי שכתוב (תהילים ק, ב): 'עבדו את ה' בשמחה'. אדם צריך תמיד להיות שרוי בשמחה, ולהסתובב בין הבריות בפנים צוהלות. אולם ליצנות היא ענין אחר לגמרי. מי שעושה ליצנות וצחוק מכל דבר, הרי הוא בא לידי זלזול בכל דבר שבקדושה ואינו מחשיב ח"ו כל מצוה בין המצוות, ונופל ברגע אחד ברשתו של יצר הרע וכל העבירות מזומנות לפניו.

שיחת מרן הגרנ"צ - במדבר

מבואר בחז"ל, שבדברי ליצנות אלו הצליח קורח להטות

האם קרח הקטיר בעצמו קטורת

ב' מהלכים נפלאים מגדולי האחרונים

כי קדשו שלא שמעו לדברי מרע"ה להקדיש על תנאי, אבל קרח שפיקח היה וידע שאין כהן אלא אחד, והקדיש על תנאי, ובאמת היה המחנה של קרח חולין, והיינו דכתיב ולא יהיה כקרח וכעדתו כאשר דיבר ה' ביד משה לו, פירוש לא יהיו כקרח שעשה כמו שצויה לו משה מאת ה' ולהקדיש על תנאי, ונודע האמת שבחר ה' באהרן ולא בקרח, וזהו כאשר דיבר ה' ביד משה לו, ולא כעדתו שלא שמעו למרע"ה והקדישו את מחנותם כנ"ל עכ"ל.

אם הוא ראוי לכהונה יהיה קדש ואם לאו יהיה המחנות והקטורת חולין, וזהו שאמר אשר יבחר ה' הוא הקדוש, פירוש שיקדשו על תנאי זה אם יבחר בו ה' יהיה קדש ואם לאו יהיה חולין, והנה כבר כתבתי לעיל שקרח ועדתו לא היו שווין בעצה, שקרח ידע שאין כהן גדול אלא אחד אלא דסבר שיבחר ה' בו, אבל הר"ן איש אמרו שכל העדה הם קדושים לכך הקדישו כולם בלא תנאי, ולכך נשרפו כיון שעבדו עבודה בזרות. וזהו שאמר "מחנות החטאים האלה בנפשותם"

בפרשתנו ויקחו איש מחתתו ויתנו עליהם איש וישימו עליהם קטרת ויעמדו פתח אהל מועד וכו' ויקהל עליהם קרח וכו' האיש אחד יחטא וכו'.

הגאון בעל האור שמח בספרו משך חכמה מחדש שקרח עצמו אף שהוא עמד מאחורי הערעור על הנהגת משה וכהונת אהרן הכהן, הוא עצמו לא הקריב קטורת ולגלג על עצתו של משה להקטיר קטורת, וזה לשונו: נראה לי לפי פשטות הכתובים כי קרח לא הקטיר קטורת, שלא הזכירו שלקח והקטיר. וכן מוכח בפרשת פנחס (כו, ז) "ותבלע אותם ואת קרח (במות העדה) באכול האש את חמשים ומאתיים איש (ויהיו לנס)". כי הר"ן איש היו אנשים גדולי ישראל כמו שהפליאם הכתוב: "נשיאי עדה" "קריאי מועד" "אנשי שם", והיו הולכים בתומם להראות בנסיון מי הוא הקדוש, כי חשבו כי אינם נופלים במעלתם מהם, ומדוע יפרדו מהיות כהנים גדולים ולויים לעולם. וכאשר אמר להם משה שיקטירו קטורת, ובזה "יודיע ה' את אשר לו", עשו תיכף כאשר צוה "ויקחו איש מחתתו", עומדים הכן לקבל הופעת הקדושה ממקור הקדושות, הוא השם יתברך. לא כן קרח! הוא היה בעל מחלוקת כדתן ואבירם, הוא מקנא ושונא מפני קנאתו למשה ומחפש עלילות על משה להקטין מעלתו וערכו אצל העם. דעתו היה שלא לשמוע אל משה מה שידיבר, רק המה יבחרו ולא הוא, המה יאמרו לו מה שיעשה, שזה יהיה הבחינה והנסיון. ולכן לעג ושפך בוז על הר"ן איש לאמוה: הלא אתם חושדים את בן עמרם, שזה עשה מלכו, ואם כן מדוע אתם שומעים לקולו ליקח מחתות להקטיר קטורת כמו שיצוה? השמיעו לאזניכם מה שאתם מוציאים מפיהם! את משה אתם חושבים לבדאי [חלילה] ולקולו אתם שומעים! וכיוצא בזה בדברי לעג וליצנות. וזה שאמר "ויקהל עליהם קרח את כל העדה", היינו על הר"ן איש קיהל את כל עדת ישראל, להלעיג עליהם מה שהיו לוקחים הקטורת ועשו כאשר דבר משה וכו'. לכן אמרו: "האיש אחד יחטא" - זה קרח לבדו, והר"ן איש זכו שנעשו מחתותיהם ציפוי למזבת, כי על ידם נתקדש שם שמים עכ"ל.

ימים מקדם

שמחה של תורה. מרן ראש הישיבה שר התורה הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, עם דודו הגאון הגדול רבי אברהם יפה'ן זצ"ל ראש ישיבת נובהרדוק, בשמחה משפחתית.

מאיך מצאנו בדברי הפנים יפות שקרח כן הקטיר קטורת, ומפרש בדיוק ההיפך, שרק קרח שמע למשה רבינו והקדיש את מחתתו על תנאי, ואלו דבריו: ונראה דמה שאמר מרע"ה שיקחו להם מחתות אף דהוי עבודה בזרים, היאך צוה להם לעבור עבירה גדולה, כיון שבאמת הם זרים, אלא הענין הוא שמרע"ה אמר להם שיתקדשו על תנאי

אב רחימאי לתלמידים

את בעיותיהם ומכאוביהם", ידע מרן רה"י ברגישותו הדקה; "לבחורי הישיבה הללו דרושה כפל כפלים פנה חמה, פינה לרגעים קשים...". ביתו שלו היה הפינה החמה הזאת - במשך כל שעות היממה. דלתו לא ננעלה אף פעם. כששכב בשעות הצהרית למנוחה קלה, נהג להזיז את בני ביתו שלא ינעלו את הדלת בשעה שהוא נח - "יתכן שדוקא אז יגיע תלמיד שיבקש להשיח את צערו, או לשוחח איתי בדברי תורה, ובראותו את הדלת נעולה - יתבייש לדפוק וישוב לאחוריו... תלמיד ישיבה צריך למצוא תמיד דלת פתוחה!".

הבנתו לנפש התלמידים ולרגשותיהם היתה מפליאה. אחד מתלמידיו ספר כי ביקש שבשעת התפלה לא יהיו ספסלים בכניסה לאולם הישיבה. שהרי, אם יאחר מישהו לתפלה ויאלץ להיזיז ספסל כדי להכנס, יעורר בכך תשומת לב - יהיו אחדים שיבחינו בו בכניסתו ואולי יחוש בושה. מוטב, אפוא, שיוכל להכנס בשקט, ללא הזזת ספסל, ולחמוק אל ירכתי האולם מבלי למשך מבטים ומבלי שיאלץ להתבייש באיחורו... כך בתחושה דקה מן הדקה של רגשות הזולת - חס מרן רה"י אפילו על כבודם של המאחרים...

אחד מותיקי תלמידיו, הגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל, סיפר כי באחד מימי בין הזמנים נסע מרן רה"י ברכבת, לבוש כאיכר פשוט, ונזדמן לקרון שישבו בו שנים מתלמידי הישיבה. הללו, שלא הכירוהו בלבבו הפשוט, הזכירו אותו בשיחתם ושפכו עליו קיתון של ביקורת. מרן רה"י שמע והחריש. בענוותו הרבה וברגישותו לזולת שיער לעצמו שאולי, מסבה זו או אחרת, מרגישים השנים את עצמם בישיבה דחויים או מקופחים. בתחלת היז'מ' הבא השתדל לקרובם באופן מיוחד, העניק להם תשומת לב חמה ואף ביקשם שיבואו לביתו בכל עת שירצו לשוחח אתו בלמוד. לא עלה כלל על דעתו להקפיד על דבריהם הקשים ברכבת ועל חסר דרך ארץ שגילו...

אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה, בוז יבזו לו...

קיבל הולואה הגונה. מאוחר יותר נכנס גם אל מרן המשגיח הגאון הצדיק רבי ירוחם ליבוביץ, להפרד ממנו - ותוך כדי שיחה ספר על ההלואה שנתן לו ראש הישיבה. "כמדומני שהנך זכאי למענק מיוחד לפני עלייתך", הגיב המשגיח "עצתי לך - לך אל ראש הישיבה ובקש ממנו גם את המענק!".

שב הבחור אל מרן רה"י ובפיו בקשה למענק... "לצערי, אין ביכלתי לתת לך אף פרוטה נוספת", ענה לו רה"י בהחלטיות; "קופת הישיבה ריקה לגמרי, וגם כיסי שלי ריק ומרוקן; אפלו עבור ילדי אין לי פרוטה לפרוטה!".

"אבל הרי אני עולה לארץ כדי ללמוד בה תורה!", טען התלמיד בתמימות; "אמי, ברוסיה הבולשביקית, היתה מוכנה למכר את הכרים והכסות שבבית כדי לאפשר לי לנסוע ללמוד תורה...".

מלים אלה הרטיטו אל לבו של אוהב התורה הגדול. הוא שקע במחשבות לרגעים מספר, ולאחר מכן נענה ואמר לתלמיד: "אמנם עכשיו אין בידי מאומה לתת לך - אך בכל זאת מצאתי עצה כיצד לסייע לך... מסור לי את רשימת כל חובותיך, לבני הישיבה, לבעלי האכסניה שלך ולחנויות המזון - ואני אדאג כאן לפרע את כל החובות. כך תוכל לנסוע בלב שקט, והאחריות לפרעון החובות תהיה עלי...". אמר, ועשה.

לשמור את הדלת פתוחה

בעין רחימאית היה בוחן את תלמידיו מן הצד, בודק אם הם נראים בקו הבריאות, אם לא חסר להם דבר... לא פעם, כשהבחין בתלמיד שמראהו חיזור וניכרת בו חולשה, פנה אליו כבדרך אגב ותחב ליזו מטבע הגון. "זקוק אתה, כמדומה, לשיפור תזונתך", אמר בחביבות; "אנא, דאג לקנות לעצמך מדי בוקר כוס חלב חם, וכוחותיך ישובו אליך...".

"בחורים הרחוקים מביתם, מחסותם המגוננת של אב ואם, זקוקים לעתים לאוזן קשבת, למישהו שיוכלו בפניו לשטח מועקות לב ולהשיח

נהרות של דיו לא יוכלו לבטא את האהבה שאהב מרן ראש הישיבה הגאון החסיד **רבי אליעזר יהודה פינקל** זצ"ל את התורה ולומדיה. ובדרך זו חיבה מיחדת נודעה ממנו לתלמידים שבהם ראה אהבה לתורה וחשק ללימודה, ולא היה דבר שהרטיט את ליבו יותר ממראהו של בחור המוכן לעמול ולהקריב כדי להתעלות בתורה. מעשה בתלמיד צעיר מאד משיבת קלצק שהגיע למיר כשהוא לבוש במעיל דהוי ומרפט והתדפק על דלתו. כשנכנס לחדרו, הביע את רצונו להתקבל לישיבה, אך מרן רה"י לא נטה להסכים. "זו היא ישיבה לבחורים ולא לנערים, ואתה עודך נער!", הסביר לו. התלמיד לא הרפה והמשיך להתחנן בפניו, כשהוא מתאר כמה שיבחו באזניו את הישיבה וכמה עז רצונו להתקבל אליה.

מרן רה"י מצדו עמד בסרובו, אלא שתוך כדי שיחה הבחין במעילו הבלוי של הנער, ושאלו אם אין ביכולתו לקנות לעצמו בגד טוב יותר. "לאמתו של דבר, היה לי מעיל חדש ומשבח שתפרה לי אמי", ענה הלה, "אולם מכיון שהשתוקקתי מאד לנסע למיר ולא היה בידי כסף לדמי הנסיעה, מכרתי את המעיל לאחד הבחורים בקלצק, ובכסף שקבלתי עבורו השתמשתי לקניית כרטיס נסיעה. משום כך נאלצתי לשוב וללבש את מעילי הישן".

התשובה שבתה את לבו של מרן רה"י. תלמיד שאהבת התורה כה יוקדת בלבו, והוא מוכן למכור את מעילו כדי לגלות למקום תורה - הוא תלמיד כלבבו! נפשו התמוגגה מנחת רוח, ולאחר הודיע לנער כי התקבל לישיבה... בטרם צאתו מביתו, צייד אותו בשתי פתקאות - אחת לבחור הממנה על האכסניות לתלמידים חדשים, שידאג עבורו לחדר; והשניה לחייט המקומי, שיתפור לו חליפה על חשבון ראש הישיבה...

אהבתו לתלמידים ורך לבו היו ידועים לכל בני הישיבה, שחשו היטב בחום שהרעיף עליהם. אחד התלמידים, בן עניים, עמד לעלות ארצה בשנת תרצ"ה. לפני נסיעתו נכנס אל מרן רה"י לבקש ממנו הלוואה להוצאות הדרך, ואכן

רח' מודיעין 18, א.ת. סגולה, פ"ת
www.maple-g.co.il | 03-6777772

גלאס - חלק

העלון
בחסות:

לקבלת העלון
נא לפנות לטל' 02-5410933
או לכתובת
Office@themir.org.il

ניתן להקדיש את העלון
לעילוי נשמת יקיריכם,
וכן לברכה והצלחה
בכל העניינים

מוקד החזקת התורה
24 שעות ביממה
02-5410933

